

[Ib Thyregod.]

Jeg kan naturligvis kun ligesom økonomiministeren udtrykke tilfredshed med, at man er kommet med konkrete forslag, og dér tænker jeg i første række på de tre lovforslag. Om forslagene til folketingsbeslutning gælder det i højere grad, at de ikke er tilstrækkeligt klare, at de er vage, og det er ikke helt nemt at se, hvad man egentlig fra partiets side mener om de spørgsmål, som omtales i disse forslag til beslutning.

Fra regeringspartiernes side er vi naturligvis villige til at drøfte samtlige de forslag, som her er fremsat, såvel her i folketinget som i det 21 mands udvalg, der allerede er nedsat, og som behandler realkreditproblemerne og de andre problemer i forbindelse med den økonomiske situation. Vi er villige til at forhandle om dem, for så vidt regeringens egne forslag ikke på nogen måde er ultimative, men de foreliggende forslag fra socialistisk folkeparti bærer desværre i høj grad præg af socialistiske teoretiske synspunkter, som gør, at de ikke er særlig velegnede til at danne grundlag for en forhandling i det udvalg, som nu skal behandle disse spørgsmål. Jeg skal komme tilbage til disse synspunkter ved gennemgangen af de forslag, som her foreligger.

Det første forslag er lovforslaget vedrørende Danmarks Nationalbank. Dette går jo i realiteten ud på, at man gennem en øget repræsentation af de politiske partier og på anden måde vil skabe en øget statsindflydelse på Nationalbanken. Man nærmer sig det, der er målet, en socialisering eller en statsovertagelse af Nationalbanken, gennem ændring af bankens organer.

Fra venstres side har vi altid såvel i regering som i opposition lagt vægt på, at Nationalbanken var selvstændig, at den førte en kreditpolitik, som var principielt uafhængig af regeringen, således at Nationalbanken på denne måde, uanset hvem der havde regeringsmagten, kunne virke som en stabiliserende faktor i dansk samfundsøkonomi, og de vekslende nationalbankdirektører har da også alle forstået at leve op til den vigtige opgave at føre en kreditpolitik, som var til gavn for samfundet.

Nationalbanken skal ikke være regeringens eftersnakker, men den skal være et selvstændigt organ, som har et selvstændigt ansvar, og dette ansvar bør efter vor opfat-

telse bevares, uanset hvilke partier eller hvilket parti der har regeringsansvaret.

Det andet forslag, som foreligger, er lovforslaget om en ændring af lovgivningen om banker og sparekasser. Dette lovforslag er imidlertid ret uklart, fordi det i virkeligheden ikke siger noget nærmere om, i hvilket omfang der skal kunne foretages de skridt, som forudsættes i lovforslaget. Det er en i virkeligheden altomfattende bemyndigelseslov, og de principielle betænkeligheder, som vi fra venstres side altid har haft ved bemyndigelseslove, gør sig naturligvis også gældende mod dette forslag, selv om man kan sige, at det er en bemyndigelse, som socialistisk folkeparti ønsker at give regeringen. Principielt er det uheldigt med sådanne bemyndigelseslove, og det gælder altså også i det foreliggende tilfælde.

Lovforslaget har i øvrigt nær forbindelse med det foregående lovforslag om Nationalbankens stilling. Det kan imidlertid ikke være rimeligt, at staten skal kunne overtage de forhandlinger mellem Nationalbanken og de private banker om kreditmæssige forhold, der hidtil har været ført fra Nationalbankens side, og på denne måde gribe ind i disse problemer. Her ligger en rimelig arbejdsfordeling mellem Nationalbanken på den ene side og regeringen og folketinget på den anden side.

Hr. Ivar Nørgaard nævnte i sit indlæg for lidt siden spørgsmålet om renteaftalen, et spørgsmål, som jo for så vidt ikke har noget med det foreliggende lovforslag at gøre. Han mente, at der kunne blive tale om ændringer i bank- og sparekasselovgivningen, såfremt renteaftalen blev ophævet. Det er et spørgsmål, man kan komme tilbage til i forbindelse med problemerne om renteaftalen, om der her nødvendigt bliver tale om ændringer i bank- og sparekasselovgivningen. Principielt er dette vel ikke tilfældet, men naturligvis er vi villige til at overveje de spørgsmål, som her kommer til at foreligge.

Hr. Ivar Nørgaard nævnte også den ofte fra socialdemokratiets side nævnte postsparebank. Vi er af den opfattelse, at der ikke er behov for en sådan postsparebank, men at man gennem de eksisterende pengeinstitutter har tilstrækkelige muligheder for finansiering på det bank- og sparekassemesige område.